

15. Iosif și Maria

(Matei 1; Luca 1)

Iosif și Maria erau urmași ai împăratului David. Acest lucru reiese clar din genealogia din Matei 1 și din Luca 3. Dar generația împărătească ajunsese complet la decădere. Iosif își câștiga pâinea ca simplu tâmplar într-o localitate disprețuită, Nazaret din Galileea, iar Maria ducea o viață simplă în același orașel. Amândoi erau tineri temători de Dumnezeu; ei erau logodiți și urmau ca la timpul potrivit să se căsătorească.

La noi, logodnă înseamnă că doi oameni s-au găsit în dragoste și se gândesc să se căsătorească. O logodnă poate fi în general destul de ușor anulată. Aceasta nu trebuie să fie un îndemn de a intra cu ușurătate într-o astfel de legătură. Despre acest lucru am mai vorbit. Retragerea promisiunii este un lucru serios, dar nu se află pe aceeași linie cu divorțul, cum se afirmă câteodată. Cu siguranță, este de preferat o logodnă desfăcută unei căsnicii nefericite. În Vechiul Testament vedem că poziția unei fete necăsătorite, care era logodită, și a unei femei căsătorite era foarte diferită. A se vedea de exemplu Exod 22.16 și Deuteronom 20.7; 22.23-29.

Dacă o fată logodită avea legătură cu un alt bărbat, amândoi erau pedepsiți cu moartea. Aceasta arată că pentru Israel, și deci și pentru Maria și Iosif, termenul „logodit“ avea o însemnătate mult mai mare decât pentru noi astăzi. Dar pe de altă parte, nu era o căsnicie. Nu era vorba despre o sărbătoare oficială, așa cum este cazul la o căsătorie.

În Luca 1 citim cum a venit îngerul la Maria și i-a spus: „Nu te teme, Maria, pentru că ai găsit har la Dumnezeu! Și, iată, vei zămisli în pântece și vei naște un Fiu și Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și Se va chema Fiu al Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; și va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna și împărăția Lui nu va avea sfârșit“ (1.30-33).

Maria nu s-a îndoit de împlinirea acestei promisiuni ca Zaharia. Ea nu a cerut niciun semn. Întrebarea ei a fost cum se poate face aceasta, pentru că ea nu avea legătură cu un bărbat. În cazul lui Iosif și al Mariei nu era deloc vorba despre relații sexuale înainte de căsătorie. Acesta să nu fie cazul nici la tinerii credincioși de astăzi. De aceea este bine ca în timpul logodnei să se stabilească granițe, pentru a nu fi condus prin dorințe pătimase spre păcat. Este un lucru prețios să intri curat în căsnicie și abia apoi să te dedici bucuriei sexualității stabilite de Dumnezeu pentru căsnicie.

Am cunoscut o pereche tânără, care avea probleme grave în acest domeniu. În timpul discuției am aflat că, la stăruința lui repetată în timpul logodnei, au avut de mai multe ori relații sexuale. Ea s-a adresat unei femei credincioase pentru a-i cere un sfat, iar aceasta a sfătuit-o să cedeze dorinței lui. „Dacă nu poți face aceasta, nu-l iubești suficient“, spunea acea femeie, „și noi am făcut acest lucru.“ Dar ambele căsnicii aveau probleme. Văd încă fața acoperită de lacrimi a acelei tinere soții și o aud spunând: „Tot timpul m-am simțit atât de nefericită.“ Prin acest păcat și efectele sale asupra stării spirituale și sufletești a acestei perechi, frumusețea deosebită a logodnei și a vieții de căsnicie a fost tulburată. Nu spun că aceasta are întotdeauna ca urmare o căsnicie nefericită. Harul iertător al lui Dumnezeu este mare, și El poate și dorește să ajute în toate problemele de căsnicie, dacă ne smerim în fața Lui.

Maria a primit un răspuns la întrebarea ei: „Duh Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiu al lui Dumnezeu“ (1.35). Și fără să ceară, a primit și un semn: „Și, iată, Elisabeta, ruda ta, a zămislit și ea un fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită sterilă; pentru că niciun lucru nu va fi imposibil la Dumnezeu. Și Maria a spus: Iată roaba Domnului; fie-mi după cuvântul tău!“ Maria nu putea vorbi cu nimeni despre marele ei secret, nici măcar cu Iosif. Atunci s-a dus în grabă la Elisabeta. Când s-au salutat, s-a întâmplat ceva deosebit: copilul Elisabetei a săltat în pântecele ei: „Și Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt și a strigat cu glas tare și a spus: «Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelei tale! Și de unde aceasta pentru mine, ca să vină la mine mama Domnului meu?»“ (Luca 1.36-43).

Biblia nu este o carte de biologie, dar acolo unde ne sunt date amănunte biologice, trebuie să le acordăm atenție. Mă gândesc deseori la această întâmplare, când citesc despre avort și eutanasiu, despre care se scrie atât de mult. Ambele lucruri mărturisesc despre o lipsă dureroasă de teamă de viață. Un făt sau embrion este numit „ceva“, „un lucru“ care poate fi îndepărtat dacă este incomod și se dorește împiedicarea nașterii acestuia ca și copil viu. Odinioară, avortul era interzis și pasibil de pedeapsă, dar astăzi este aprobat în public și realizat până la un anumit moment, cu toate că există controverse cu privire la ultimul moment posibil. Cu câteva zile în urmă am citit într-un ziar că trei specialiști au avortat un făt în vârstă de șase luni și l-au lăsat să moară, deoarece conform părerii lor nu ar fi fost „viabil“. În acest caz a intervenit justiția și a ridicat acuzație, folosindu-se cuvintele ucideri și omor prin lovire. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Pentru că Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele. Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod uimitor și admirabil. Minunate sunt lucrările Tale și sufletul meu o știe foarte bine. Oasele mele nu au fost ascunse de Tine când am fost făcut în taină, țesut ca o broderie, în locurile de jos ale pământului. Ochii Tăi au văzut ființa mea neîntocmită și în cartea Ta au fost scrise toate măduarele mele: zi de zi se formau când nu era încă niciunul“ (Psalm 139.13-16).

Maria a rămas aproximativ trei luni la Elisabeta, apoi s-a întors acasă. Se pare că ea (din motive inexplicabile pentru noi) nu a putut să-i redea lui Iosif cuvintele exacte și explicația cu privire la ceea ce i-a spus Gabriel. Prin aceasta, Iosif a fost pus în fața unei decizii foarte dificile. Datorită faptului că ea era însărcinată, el, ca om drept, nu putea să se căsătorească cu ea. Conform legii o putea acuza la judecător. Deși în acel timp nu se mai aplica pedeapsa cu moartea, aceasta însemna totuși pentru Maria o expunere în public. Iar Iosif nu dorea să-i facă așa ceva. O altă soluție ar fi fost să o alunge și să-i dea drumul cu o scrisoare. Aceasta ar fi trezit mai puțină suspiciune. El a luptat mult cu această problemă mare.

Apoi Dumnezeu i-a arătat ce trebuia să facă. Într-un vis i s-a arătat un înger, care i-a explicat situația; ca urmare a decis imediat să o ia la el acasă. Astfel a ocrotit-o de rușine în ochii oamenilor. Dar el nu a avut legătură cu ea, până ce ea a născut pe Fiul ei; și el i-a pus numele Isus (Matei 1.25).

În Matei 2 citim despre venirea magilor și despre planurile josnice ale împăratului Irod. Intenția sa de ucideri a fost zădărnicită, pentru că un înger i s-a arătat în vis lui Iosif și i-a poruncit să ia Copilul și pe mama Lui și să fugă în Egipt. Apoi s-au întors în Nazaret, unde au dus o viață normală de căsnicie și li s-au născut încă cel puțin șase copii. Cei patru fii sunt numiți cu numele în Matei 13.55: Iacov, Iosif, Simon și Iuda. Numărul surorilor nu este numit acolo. Apostolul Ioan ne spune că acești frați nu credeau pe atunci în Isus (Ioan 7.5).

Despre această pereche citim că L-a căutat pe Isus, care era în vârstă de doisprezece ani, în templu (Luca 2.41-52). Acolo, Isus a arătat înțelepciunea Sa extraordinară. Apoi S-a întors cu părinții Săi și le-a fost supus. În această privință este modelul desăvârșit pentru toți copiii. După aceasta nu mai citim nimic despre Iosif. Probabil, murise înainte de pășirea în public a Domnului Isus.

Din ceea ce citim despre el, avem o imagine a unui soț și tată plin de dragoste și grijă. Nici despre mamă nu citim foarte mult. Remarcabile pentru ea sunt cuvintele: „Maria păstra în minte toate cuvintele acestea, cumpănindu-le în inima ei“ (Luca 2.19; a se vedea și versetul 51). Acestea erau cuvinte despre Fiul ei. La prima prezentare în public a Domnului Isus la nunta din Cana, a fost prezentă și Maria (Ioan 2). Când a auzit că lipsea vinul, ea a dovedit încrederea ei în Isus prin faptul că le-a spus slujitorilor să facă tot ce le va porunci El.

Maria a suferit mult în anii care au urmat datorită comportamentului plin de ură al iudeilor față de Fiul ei. Când a stat la cruce, a aflat întreaga însemnătate a cuvintelor exprimate de Simeon: „Sufletul tău va fi străpuns de o sabie“. Isus Însuși a turnat ulei pe rănilor ei prin cuvintele pline de dragoste, pe care le-a rostit de pe cruce: „Femeie, iată fiul tău“, și lui Ioan: „Iată mama ta“. Ioan a înțeles această indicație și din acel ceas a luat-o pe Maria în casa lui. Probabil, atunci era văduvă, iar ceilalți fii, datorită necredinței, nu puteau intra în discuție pentru această lucrare.

Ultima dată citim despre Maria în Fapte 1.14. După înălțarea la cer a Domnului Isus, apostolii împreună cu câteva femei și Maria, mama lui Isus, și frații Săi erau strânși în camera de sus. Ce bucurie pentru Maria să poată mărturisi acum și învierea, și înălțarea Sa la cer! Această bucurie o

putea împărtăși cu fiii ei, care odinioară L-au respins în necredință. Cu siguranță, Maria s-a rugat mult pentru copiii ei! Ioan scria unei doamne, probabil și ea o văduvă: „M-am bucurat foarte mult că i-am găsit pe unii din copiii tăi umblând în adevăr“ (2 Ioan 4).

Monica, mama lui Augustin, al cărei fiu trăia pe atunci în păcat, a auzit de la cineva cuvintele: „Un copil al atâtor rugăciuni și lacrimi nu se poate pierde.“ Câteodată părinții nu află ascultarea rugăciunilor lor.

Odată am ținut slujba la înmormântarea unui slujitor devotat Domnului, care lăsa în urmă o familie mare cu copiii maturi. Nu veniseră toți la credință. În timpul predicii de înmormântare, un fiu s-a întors la Dumnezeu. Tatăl nu a trăit acest lucru. Dar rugăciunea sa a fost ascultată la timpul lui Dumnezeu. Aceasta este o mare îmbărbătare pentru părinți, ca să se roage cu stăruință pentru copiii care merg încă în necredință pe calea lor prin viață.